

Outlander

Hó és hamu lehelete 2. kötet

Filmsorozatként
is hódít!

*fine
selection*

DIANA GABALDON

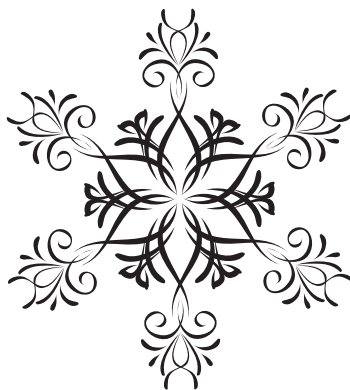
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

DIANA GABALDON

A BREATH
OF SNOW
AND ASHES

hó és hamu lehelete

Az Outlander-sorozat hatodik része

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

2. KÖTET

NYOLCADIK RÉSZ

Hívó szó

Egymást szeretni

Roger olyan mélyen szívta be a levegőt, ahogy csak tudta, és akkorát kiáltott, amekkorát csak bírt. Ami nem volt valami fenemód hangos. Újra. És újra.

Fájt neki a kiáltás. És idegesítette is; erőtlén, fojtott hangját hallva legszívesebben elhallgatott volna, hogy soha többé ki se nyissa a száját. Vett egy lélegzetet, és minden erejét beleadva kiáltott egyet, legalábbis igyekezett.

Perzselő fájdalom hasított a torka jobb oldalába, és zihálva félbeszakította a kiabálást. Rendben. Egy pillanatig óvatosan lélegzett, nyelt egyet, majd újra megpróbálta.

Te jó ég, mennyire fájt!

Ruhája ujjával megdörzsölte könnyező szemét, és felkészítette magát egy újabb próbálkozásra. Ahogy ökölbe szorított kézzel megtöltötte a mellkasát, hangokat hallott, és kifújta a levegőt.

A hangok egymáshoz beszéltek, nem túl távol Rogertől, de a szél az ő irányukba fújt, így nem értette a szavakat. Bizonyára vadászok. Szép, őszi nap volt, az ég kéken ragyogott, az erdő állandó mozgásban volt a homályos foltokkal tarkított fénytől.

A levelek épp csak kezdtek sárgulni, de némelyik már lepotyogott, néma, állandó villanásokként hullottak le a látómezeje szélén. Ilyen környezetben bármilyen mozgást vadállatnak lehetett képzelni, ezt Roger jól tudta. Beszívta a levegőt, hogy kiáltson, várt egy kicsit, majd csak annyit mondott magában, hogy „basszus”. Remek. Inkább lelöveti magát véletlenül egy szarvas helyett, mint hogy megszégyenítsse magát egy kiáltással.

– Barom – mondta magának, vett egy mély levegőt, és elkiáltotta magát, amilyen hangosan csak tudta, sipító és erőtlén hangon. – Hahóóóó! – Aztán újra. Újra. És újra. Az ötödik kiáltás után kezdte azt hinni, hogy

tényleg inkább lelövik, mintsem meghallanák, de végül egy távoli hahózás hangja odaszállt hozzá a csípős, könnyű levegőben.

Megkönnyebbülten megállt, köhögött, és meglepődött, hogy nem köhögött fel vért; pedig a torka mintha nyers hús lett volna. Azért megkísérelt egy gyors hümmögést, aztán óvatosan egy skálázást. Egy oktáv. Épphogy csak, de annyira megerőltető volt, hogy éles fájdalom hasított a gégejébe – de mégis egy teljes oktáv volt! A sebesülése óta most először sikerült kicsikarnia ekkora hangterjedelmet.

A fejlődés apró bizonyítékán felbátorodva jókedvűen üdvözölte a vadászokat, amikor meglátta őket: Allan Christie-t és Ian Murray-t, akik mindketten hosszú puskát cipeltek a kezükben.

– MacKenzie tiszteletes! – szólította meg Allan vigyorogva. Úgy festett, mint egy szokatlanul barátságos bagoly. – Mi szél hozott erre? Épp elpróbálsz az első prédikációdát?

– Ami azt illeti, igen – felelte Roger szívélyesen. Bizonyos értelemben igaz is volt, és nem tudott más megfelelő magyarázatot adni arra, hogy mit csinál egymaga az erdőben fegyver, csapda vagy horgászbot nélkül.

– Akkor jobb is, ha gyakorolsz – jegyezte meg Allan bólogatva. – Mindenki ott lesz. Apa pirkadattól alkonyatig takaríttatja a házat Malvával.

– Igazán? Hát, akkor mondd meg neki, hogy hálás vagyok érte. – Némi gondolkodás után ugyanis Roger megkérdezte Thomas Christie-t, hogy a vasárnapi szertartást megtarthatják-e a tanítómester házában. Igaz, hogy az is csupán egy egyszerű kunyhó volt, mint a Ridge legtöbb háza, de mivel órákat is tartottak ott, a legnagyobb szoba valamivel lakályosabb volt az átlagnál. És bár Jamie Fraser biztosan megengedte volna, hogy a nagy házat használják, Roger érezte, hogy a gyülekezete – milyen félelmetes szó! – kényelmetlenül érezné magát egy pópista házában, bármilyen készségesnek és toleránsnak tartották is őket.

– Te is jössz, ugye? – kérdezte Allan Iantól. Ian meglepetten fogadta a meghívást, és kézfejjével bizonytalanul megdörzsölte az orrát.

– De hát én katolikus vagyok!

– Hát, legalább keresztény – mondta Allan kissé türelmetlenül. – Vagy nem? Néhányan azt beszélnek, hogy az indiánok miatt pogány lettél, és azóta sem tértél vissza a régi hitedhez.

– Igen? – Ian szelíden kérdezte, de Roger látta, hogy egy kicsit megfeszül az arca. Viszont érdeklődéssel vette tudomásul, hogy Ian nem felelt a kérdésére, és inkább feltett még egyet. – A feleséged is eljön meghallgatni téged?

– Eljön – felelte, és már most keresztbe tett ujjakkal szurkolt, hogy jól sikerüljön a nap –, és a kis Jem is.

– *Mit szólsz ehhez?* – kérdezte Bree elragadtatott arckifejezéssel, állát kissé felemelve, ajkai egy hajszálnyira szétváltak. – *Jackie Kennedy. Szerinted ez megfelelő, vagy inkább célozzam be a seregszemlét tartó Erzsébet királynőt?* – Összeszorította az ajkát, az állát valamivel lejjebb eresztette, és mozgékony, elmerült figyelmet tükröző arcára büszke elismerés ült ki.

– *Ó, Mrs. Kennedy, mindenképp* – biztosította Roger. Örült volna, ha a saját arckifejezésén uralkodni tud, nemhogy valaki másét vegye fel.

– Hát, jó. Akkor elmegyek, persze csak ha úgy érzed, senki sem venné rossz néven – tette hozzá Ian Allan miatt, aki egy legyintéssel elhessegette a megjegyzést.

– Ó, mindenki ott lesz – ismételte, amitől Roger gyomra egy cseppet összerándult.

– Szarvasra vadásztok? – kérdezte, fejével a puskájuk felé bökve, annak reményében, hogy el tudja terelni a témát valami más irányba, mint az ő küszöbönálló bemutatkozása prédikátorként.

– Igen – felelte Allan –, de aztán párducvisítást hallottunk ebből az irányból. – A körülöttük magasodó fák felé biccentett. – Ian azt mondta, ha párduc lenne a közelben, a szarvas már rég elfutott volna.

Roger hunyorogva Ianre pillantott, akinek természetellenesen üres arckifejezése többet elárult neki, mint amit tudni szeretett volna. Allan Christie, aki Edinburghban nőtt fel, nem biztos, hogy meg tudja különböztetni egy párduc sikolyát egy emberétől, Ian viszont nyilvánvalóan igen.

– Nagy kár, hogy elijesztette a vadat – jegyezte meg, és szemöldökét felvonva Ianre pillantott. – Gyertek, visszafelé veletek tartok.

Roger a „Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat” idézetet választotta az első prédikációjához. „Jól bevált örökzöld”, mondta Briannának, mire az enyhén megborzongott. És tekintve, hogy Roger már vagy százféle variációban hallotta ezt a témát, egészen biztos volt benne, hogy elegendő mennyiségű anyaga lesz az elkövetkező harminc-negyven percre.

Egy szokványos templomi szertartás sokkal hosszabb szokott lenni – felolvasnak jó néhány zsoltárt, megvitatják az aznapi tanítást, könyörgő imát mondanak a gyülekezet tagjaiért –, azonban a hangja ezt még nem bírná ki. Fel akarta magát tornáztatni olyan szintre, hogy teljes erőbedobással

végigcsináljon egy szertartást, ami simán eltarthat három órán keresztül is. Például megbeszélhetné Tom Christie-vel, aki presbiter, hogy vállalja el az olvasást és az első imákat. Aztán majd meglátják, hogy megy a dolog.

Brianna szerényen leült az egyik oldalon, és figyelte Rogert – nem úgy, mint Jackie Kennedy, hála istennek, hanem egy olyan rejtett mosollyal, ami a pillantását is meglágyította, valahányszor Roger ránézett.

Hozott magával jegyzeteket, arra az esetre, ha felsülne, vagy elszállna az ihlete, de rájött, hogy nincs rájuk szüksége. Volt egy pillanat, amikor elállt a lélegzete, amikor Tom Christie, aki a tanítást olvasta fel, becsapta a Bibliáját, és jelentősegteljesen ránézett; de miután Roger belekezdett, egészen otthonosan érezte magát. Olyasmi volt ez, mint az egyetemi oktatás, bár Isten a tanúja, a gyülekezet lényegesen jobban figyelt, mint általában az egyetemi hallgatói. Ők nem szakították félbe kérdésekkel, és nem is vitakoztak vele – legalábbis addig nem, amíg beszélt.

Az első pár pillanatban teljesen tudatában volt a környezetének; az emberek halovány kipárolgásának, valamint az előző esti sült hagyma szagának a levegőben, a kopottas padlódeszkáknak, amit lúgos szappannal dörzsöltek át, és ilyen illatot is árasztottak, valamint az egymáshoz préselődő embereknek, ahogy a padokon ültek egymás mellett, és, mivel olyan sokan voltak, még az összes állóhelyet is elfoglalták. Néhány percen belül azonban teljesen kizárt mindent, ami az előtte lévő néhány arc mögött helyezkedett el.

Allan Christie nem túlzott; mindenki eljött. A ház majdnem olyan zsúfolt volt, mint a legutóbbi nyilvános szereplésekor, amikor Mrs. Wilson idő előtti feltámadását felügyelte.

Azon tűnődött, hogy az az eset vajon milyen hatással volt a jelenlegi népszerűségére. Néhányan titkon, várakozón figyelték, mintha ráadás-ként borrá változtatná a vizet, a legtöbben azonban elégedettnek tűntek a prédikációval. Hangja rekedt volt, de kellően hangos, hála istennek.

Hitt abban, amit mondott; a kezdetek után egyre könnyebben beszélt, és anélkül, hogy különösebben koncentrálnia kellett volna arra, amit mond, így könnyen rá tudott nézni a hallgatóságában ülő emberekre, mintha mindannyiukhoz személyesen szólna, közben pedig röpké észre-veteleket tett az agya hátsó felében.

Marsali és Fergus nem jött el – nem meglepő –, de Germain jelen volt: Jemmel és Aidan McCallummal ült Brianna mellett. Mindhárom fiú izgatottan bökdöste egymást, és Rogerre mutogattak, amikor beszélni

kezdezt, de Brianna lecsillapította őket néhány kellő határozottsággal el-susmorgott fenyegetéssel, amitől visszafogták magukat, és most már csak fészkelődtek. Aidan anyja a másik oldalon ült, és olyan nyílt imádattal figyelt, ami nyugtalanította Rogert.

Christie-éket érte a megtiszteltetés, hogy az első sor közepén foglalhat-tak helyet: Malva Christie csipkés főkötőjében, egyik oldalán a bátyja ült védelmezőn, a másikon az apja, aki mintha nem lett volna tudatában a pillantásoknak, amelyeket a fiatal emberek lövelltek a lánya felé.

Roger meglepetésére Jamie és Claire is eljött, bár leghátul álltak meg. Apósa arca egykedvű nyugalmat árasztott, Claire-é viszont nyitott könyv volt; nyilvánvalóan szórakoztatónak tartotta az eseményeket.

– ...és ha Krisztus szeretetét valóban úgy értelmezzük, hogy... – Egy megérzés hasított belé, hála a számtalan előadásnak, amit korábban tar-tott. Érezte, hogy valami nincs rendjén. Enyhe zavar keletkezett a túlsó sarokban, ahol néhány serdülő fiú gyűlt össze. Néhányan a McAfee fiúk közül, valamint Jacky Lachlan, akit széles körben a sátán jobbkezeként emlegettek.

Nem több egy bökdösésnél, egy szemvillanásnál, valamiféle szem-mel nem látható izgatottságnál. Roger azonban érzekelte, és összehúzott szemmel pillantgatott a sarok irányába, hogy lecsillapítsa őket. És épp ak-kor nézett oda, amikor egy kígyó kúszott el Mrs. Crombie cipője között. Egy nagyobb fajta királysikló volt az, élénkpiros, sárga és fekete csíkok dí-szítették, és alapvetően egész nyugodtnak tűnt.

– Kérdezhetném, „Ki az én felebarátom?”. És jó a kérdés, mivel egy olyan helyen élünk, ahol az emberek fele, akivel találkozunk, idegen, so-kan pedig több mint furcsának tűnhetnek.

Erre méltató kacaj futott végig a gyülekezeten. A kígyó ráérősen haladt előre, fejét felemelte, nyelve pedig érdeklődve csapkodott a levegőben. Biztosan szelíd állat; nem zavarta az emberek sokasága.

Az ellenkezője nem bizonyult igaznak; Skóciában ritkán látni kígyót, és a bevándorlók nagy része félt tőlük. Amellett, hogy az ördöghöz társí-tották, az emberek nagy része nem tudta megkülönböztetni a mérges kí-gyót a többitől, mivel az egyetlen skót kígyó, a vipera bizony *mérges*. Biz-tosan mindenki elszörnyedne, gondolta Roger mogorván, ha lenéznének, és látnák, hogy mi csúszkál némán a padlón, a lábuk mellett.

Elfojtott kuncogás hallatszott a sarokból, a bűnös alakok felől, és a gyülekezetből számos fej feljűk fordult, szigorúan csitítgatták őket.

– ...mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok. És ismertek itt bárkit, akit elküldenétek, akár... akár egy angolt is, ha ott állna éhesen az ajtótok előtt?

Derűtség bukott ki a tömegeből, és enyhén megbotránkozott pillantásokat vetettek Claire-re, aki jól elvörösödött, de inkább az elfojtott nevetéstől, gondolta Roger, nem a sértettségtől.

Gyorsan lenézett; a kígyó, miután pihent egy keveset, ismét elindult, szelíden kúszott az egyik pad vége felé. Roger kiszúrta egy hirtelen mozdulatot; Jamie észrevette a kígyót, és összerándult. Most mereven állt, és úgy leste, mintha legalábbis bomba lenne.

Roger rövid imákat mondott, hogy kitöltse a prédikációját, és abban bízott, hogy talán a mennyei jóakarát csendben kikergeti a kígyót hátul az ajtón. Tovább folytatta ezeket az imákat, ezzel egy időben pedig észrevétlenül kigombolta a kabátját, hogy szabadabban tudjon mozogni, ha cselekedni kell.

Ha az az átkozott állat a szoba belseje felé indulna a hátsó ajtó helyett, kénytelen lenne odavetni magát és elkapni, mielőtt mindenki észrevenné. Az zavart keltene, de az semmi ahhoz képest, hogy mi történne, ha...

– ...Hallottátok, mit mondott Jézus, amikor a szamaritánus nőhöz beszélt a kútnál.

A kígyó még mindig a pad lába körül tekergett, és nem döntötte el, merre induljon tovább. Csupán három lábra volt az apósától. Jamie úgy leste, mint egy sólyom, és megcsillant az izzadság a szemöldökén. Roger tisztában volt vele, hogy apósa tart a kígyóktól – nem is csoda, hiszen egy jókora csörgőkígyó kis híján megölte három évvel korábban.

Most már túl messze volt ahhoz, hogy Roger elérje; három, emberekkel teli pad választotta el a kígyótól. Bree, aki képes lett volna elbánni az állattal, a szoba túlsó felében ült. Nincs mit tenni, döntötte el Roger magában egy lemondó sóhajjal. Meg kell állítania a szertartást, és nagyon higgadtan szólania kellene valaki megbízhatónak – de kinek? Sietve körbekémlelt, és kiszúrta Ian Murray-t, aki hála istennek elég közel volt ahhoz, hogy megfogja az állatot, és kivigye.

Már épp kinyitotta a száját, hogy szóljon neki, amikor a kígyó megunt a látványt, és fürgén körbekúszott a pad mellett, majd egyenesen a hátsó sor felé indult.

Roger a kígyón tartotta a szemét, így ő is legalább annyira meglepődött, mint mindenki más – beleértve a kígyót is, természetesen –, amikor

Jamie hirtelen lehajolt, és felvette a földről, majd tartánja alá rejtette a rémült állatot.

Jamie nagydarab férfi volt, így ahogy megmoccant, sokan hátranéztek a válluk fölött, hogy lássák, mi történt. Mocorgott, köhintett, és igyekezett úgy tenni, mintha szenvedéllyel hallgatná Roger prédikációját. Tekintve, hogy nem volt semmi látnivaló, mindenki visszafordult, és kényelmesen elhelyezkedtek.

– ...Na most, emlékeztek, hogy a jó szamaritánus történetében újra találkozhatunk a szamaritánusokkal? Ezt sokan ismeritek, de a gyerekek miatt, akik még nem hallották... – Roger rámosolygott Jemre, Germainre és Aidanre, akik úgy tekeregtek, mint a kukacok, és halk, elragadtatott nyikkanásokat hallattak, amiért kiemelték a nevüket.

A szeme sarkából Roger látta Jamie-t, amint meredten áll, és olyan sápadt, mint a legjobb lenvászon inge. Valami mocorgott az említett ing alatt, és épp csak felvillantak az élénk csíkok az ökölbe szorított markában – a kígyó nyilván elindult felfelé a karján, hogy megszökjön, és csak az tartotta vissza, hogy kidugja a fejét az ing nyakán, hogy Jamie kétségbeesetten markolta a farkát.

Jamie rettentően izzadt; akárcsak Roger. Látta, hogy Brianna a homlokát ráncolva nézi.

– ...A szamaritánus azt mondta a fogadósnak, hogy lássa el azt a szerencsétlen embert, kötözze be a sebeit, etesse meg, ő pedig megáll rendezni a számlát, amikor hazafelé tart a dolgai elintézése után. Így hát...

Roger látta, hogy Claire odahajol Jamie-hez, és suttog neki valamit. Apósa megrázta a fejét. Roger úgy tippelte, hogy Claire meglátta a kígyót – nehéz volt nem észrevenni –, és arra biztatta Jamie-t, hogy menjen ki vele, aki viszont ezt nagylelkűen elutasította, mert nem akarta tovább zavarni a szertartást, mivel nem tudott volna úgy távozni, hogy ne ütközzön bele néhány álldogáló emberbe.

Roger megállt, hogy megtörölje az arcát a nagy zsebkendővel, amit Brianna adott neki ebből a célból, és alóla kikukucsálva látta, hogy Claire belenyúl a szoknyája zsebébe, és elővesz egy nagyobbacska pamuterszényt.

Mintha suttogva vitatkozott volna Jamie-vel; a férfi a fejét csóválta, úgy festett, mint a spártai fiú, aki az inge alá rejtette a rókát, hogy a katonák ne találják meg.

Aztán a kígyó feje hirtelen felbukkant Jamie álla alatt, csapkodott a nyelvével, Jamie szeme pedig elkerekedett. Claire azonnal lábujjhegyre

állt, a nyakánál fogva megragadta az állatot, és úgy rántotta ki az elképedt hüllőt a férje inge alól, mint egy hosszú kötelet, fejfelé beletömte a tekerőgömbölyagot az erszénybe, majd összerántotta a zsinórját.

– Áldassék az Úr! – tört ki Rogerből, mire a gyülekezet kórusban áment mondott, bár kissé kérdőn fogadták a közbevetést.

A Claire mellett álló férfi, aki szemtanúja volt az események gyors előrehaladtnak, kidüledt szemmel bámulta. Az erszényt – már zihálva az észrevehető izgatottságtól – a szoknyájába tömte, rádobta a kendőjét, és a mellette lévő férfit amolyan „Mégis mit bámul, ember?” jellegű pillantást vetett, aztán előrenézett, és áhítatosan összpontosító arckifejezést öltött magára.

Rogernek valahogy sikerült befejeznie, és úgy megkönnyebbült, hogy a kigyó őrizetben van, hogy az utolsó ének vezénylése – egy végeérhetetlen egyházi ének, aminek muszáj volt elkántálnia minden egyes sorát, amit aztán a gyülekezet elismételt – sem hozta zavarba, bár a végére alig volt hangja, és ami maradt, az is úgy nyikorgott, mint egy olajozatlan zsanér.

Inge rátapadt, és a kinti hűs levegő balzsamként simogatta, ahogy ott állt kezét rázva, hajoldozva és a nyája kedves szavait fogadva.

– Nagyszerű prédikáció volt, Mr. MacKenzie, nagyszerű! – biztosította Mrs. Gwilty. Megbökte a ráncos öregembert, aki kísérte, és aki ugyanúgy lehetett a férje, mint az apósa. – Hát nem nagyszerű prédikáció, Mr. Gwilty?

– Ühüm – motyogta a ráncos öregember megfontoltan. – Nem rossz, nem rossz. Kicsit rövid, és kihagyta azt a jó kis történetet arról a buja asszonyról, de bizonyára majd máskor pótolja.

– Bizonyára – ismételte Roger bólogatva és mosolyogva, azzal a kérdéssel a fejében, hogy *Milyen buja asszony?* – Köszönöm, hogy eljöttek.

– Ó, a viláért sem hagytuk volna ki – közölte vele a soron következő hölgy. – Bár az éneklés nem igazán olyan volt, mint amire számítottunk, igaz?

– Attól tartok, igen. Talán legközelebb...

– Sosem szerettem a 109-es zsoldárt, olyan búbanatos! Legközelebb esetleg megörvendeztethetne minket az egyik élénkebbel, mit szól?

– Jó, hát, gondolom...

– Apuapuapu! – Jem nekiütöközött a lábának, és olyan lelkesen szorította a combját, hogy majdnem feldöntötte.

– Ügyes voltál – jegyezte meg Brianna derűs tekintettel. – Mi történt ott a szoba hátsó felében? Állandóan odanéztél, de semmit se láttam, és...

– Szép prédikáció, igazán szép! – Az idősebb Mr. Ogilvie meghajolt előtte, majd feleségével a karján elsétáltak, és odaszólt a nőhöz. – Szegény fiúnak botfüle van, de a prédikáció nem volt olyan rossz, mindent egybevetve.

Germain és Aidan csatlakozott Jemmyhez, és mindhárman egyszerre ölegették Rogert, aki mindent megtett, hogy mindegyiküket átkarolja, közben mosolyogjon az emberekre, és egyetértően bólogasson az olyan javaslatokra, mint hogy beszéljen hangosabban, prédikáljon gaelül, tartózkodjon a latin (milyen latin?) és pápista utalásoktól, próbáljon józababbnak tűnni, próbáljon vidámabbnak tűnni, próbáljon nem rángatózni, valamint szőjön több történetet a beszédébe.

Jamie kijött, és ünnepélyesen megrázta a kezét.

– Nagyon szép volt – mondta.

– Köszönöm. – Roger gondban volt, hogy megtalálja a megfelelő szavakat. – Te... Hát. Köszönöm – ismételte.

– *Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál*¹ – szólt közbe Claire, Jamie válla mögül rámosolyogva. A szél belekapott a kendőjébe, és Roger látta, hogy a szoknyája széle furán mozog.

Jamie-ből kibuggyant egy derült hang.

– Ühüm. Esetleg beugorhatnál, és válthatnál pár szót Rav McAfeevel meg Isaiah Lachlannel. Mondjuk röviden elmagyarázhatnád nekik annak a sornak a jelentését, hogy „*aki pedig szereti azt, megkeresi őt fenyítéssel*”.

– McAfee és Lachlan? Persze, beszélek velük. – Vagy majd egyszer elkapja a McAfee fiúkat meg Jacky Lachlant egyedül, és jól megfegyelmezi őket.

Roger látta, hogy a gyülekezete utolsó tagjai is távoznak, majd köszönetet mondvá otthagya Tom Christie-t meg a családját, és elindult hazafelé ebédelni, nyomában a saját családjával. Általában délután is szoktak tartani egy szertartást, de ő most nem így tervezte.

Az öreg Mrs. Abernathy nem sokkal előttük sétált az ösvényen egy barátnőjével, az épp csak egy hajszállal kevésbé vén Mrs. Coinneachhal.

– Kellemes külsejű fiú – állapította meg Mrs. Abernathy, akadozó hangját magával vitte a harsogó őszi levegő. – De milyen ideges! Úgy izgadt, mint egy ló, láttad?

– Igen, hát, gondolom, félénk – mondta Mrs. Coinneach derűsen. – Gondolom, idővel majd belejön.

¹ Károli Gáspár fordítása

Roger az ágyban feküdt, és az aznapi teljesítményének utóhatását ízlelgette, az elhárított katasztrófa iránt érzett megkönnyebbülést, valamint felesége látványát, akinek inge szövetén átvilágított a parázs fénye, ahogy a tűz mellett térdelt. Brianna bőrét meg hajvégeit úgy vonta be a ragyogás, mintha az egész belülről fakadt volna.

A tüzet eloltották éjszakára, Brianna felkelt, rápillantott Jemmyre, aki összekucorodva feküdt a kiságyában, és megtévesztően hasonlított egy angyalra, aztán elindult lefeküdni.

– Látom, jár valamin az eszed – jegyezte meg mosolyogva, miközben bemászott az ágyba. – Min gondolkozol?

– Próbálok rájönni, hogy mi a fenét mondhattam, ami Mr. MacNeill szerint latinul lehetett, vagy esetleg katolikus utalás – felelte, és kedveskedve helyet szorított Briannának.

– Nem álltál neki elénekelni az *Ave Mariát*, vagy ilyesmi – nyugtatta meg Brianna. – Észrevettem volna.

– Hmm – dűnnyögött, majd köhintett egyet. – Az éneklést inkább ne is említsd, jó?

– Majd belejössz – mondta Brianna határozottan, és fészkelődve megfordult, hogy kényelmesen elhelyezkedjen az ágyban. A matracot gyapjúval töltötték meg, ami jóval komfortosabb – és lényegesen halkabb –, mint a kukoricahéj, de hajlamos csomósodni, meg arra is, hogy fura mélyedések jöjjenek létre benne.

– Hát, lehet – mondta, de aztán arra gondolt, *lehet. De sosem lesz már a régi.* Azonban nincs értelme ezen agyalni; már bánkódott miatta eleget. Ideje, hogy kihozza belőle a legjobbat, és továbblépjen.

Amikor végre elhelyezkedett, Brianna felé fordult, és elégedetten felsóhajtott. A lány teste mintha megolvadt, aztán új formát öltött volna Roger körül – egyike az apró csodáknak, amire képes volt. Haját vastag fonatba kötötte az alváshoz, Roger pedig végigfuttatta rajta a kezét, majd rövid borzongás kíséretében eszébe jutott a kígyó. Arra gondolt, vajon Claire mit csinálhatott vele. Amilyen gyakorlatias nő, valószínűleg elengedte a kertben, hadd egeressen.

– Rájöttél már, hogy milyen buja asszonyos történetet felejtettél ki? – motyogta Brianna, és csípőjét természetesen, de teljesen egyértelmű céltalattal Rogeréhez tolt.

– Nem. Iszonyat mennyiségű buja asszony szerepel a Bibliában. – Roger nagyon óvatosan a fogai közé vette Bree fülének hegyét, mire a lány hirtelen felszisszent.

– Mi az a buja? – kérdezte egy vékony, álmos hang a kiságyból.

– Aludjál, kispajtás... Majd reggel elmondom – szolt vissza Roger, és kezét Brianna nagyon kerek, nagyon kemény és nagyon meleg csípője alá csúsztatta.

Szinte biztos, hogy Jemmy néhány másodpercen belül elalszik, de addig, amíg nem merült el az álomban, apró, titkos érintésekkel örvendeztették meg egymást a takaró alatt. Ha egyszer elnyeli az álom, úgy alszik, mint a bunda, most viszont többször felriadt félálomban, a lehető legkínosabb pillanatokban, megzavarva a szülei illetlen neszezését.

– Olyan, amilyennek elképzelted? – kérdezte Bree, hüvelykujjával Roger mellbimbóján körözve.

– Mi olyan...? Ó, a prédikálás! Hát, a kígyót leszámítva...

– Nemcsak az... Hanem az egész. Szerinted... – Fürkészőn kereste Roger tekintetét, aki igyekezett arra figyelni, amit a lány mond, nem arra, amit csinál.

– Á... – Kezét rákulcsolta az övére, és vett egy mély levegőt. – Igen. Úgy érted, hogy még mindig biztos vagyok-e a dolgomban? Az vagyok; nem tettem volna ilyet, ha nem lennék az.

– Apu... Apu mindig azt mondta, nagy áldás a hivatástudat, *tisztában lenni* azzal, hogy valami különleges dolgot kell véghez vinned. Szerinted neked mindig is volt... hivatástudatod?

– Nos, egy időben meg voltam győződve róla, hogy mélytengeri bűvár akarok lenni – felelte Roger. – Ne neved; komolyan. És neked?

– Nekem? – Brianna meglepettnek látszott, majd összeszorított ajakkal gondolkozni kezdett. – Hát, katolikus iskolába jártam, úgyhogy mindannyiunkat arra biztattak, hogy legyünk papok vagy apácák... Én viszont szinte biztos voltam benne, hogy nincs bennem vallási elhivatottság.

– Hál' istennek – bukott ki Rogerből olyan hevesen, hogy Brianna felnevetett.

– Aztán egy ideig úgy gondoltam, történész leszek... Az akartam lenni. És volt olyan érdekes – mondta lassan –, hogy az legyenek. De... Igazából mindig is építeni akartam valamit. Létrehozni dolgokat. – Kivette a kezét Roger markából, és megmozgatta hosszú, kecses ujjait. – De nem hinném, hogy ez hivatástudat lenne, tényleg.

– Nem gondolod, hogy az anyaság is egyfajta hivatástudat? – Roger vékony jégen táncolt. Briannának néhány napja késett, de egyikük sem hozta szóba egylőre a témát.

Válla fölött Brianna odapillantott a kiságyra, és olyan képet vágott, aminek Roger nem tudta kihámozni az értelmét.

– Nevezhetünk valamit hivatástudatnak, ami a legtöbb ember esetében véletlenszerűen következik be? – kérdezte. – Nem úgy értem, hogy nem fontos... De az nem arról szól, hogy az ember döntést hoz?

Döntés. Nos, Jem abszolút véletlenül érkezett, a mostaniról viszont – már ha létezett egyáltalán – ők határoztak.

– Nem tudom. – Roger a lány hátához simította a hosszú hajfonatát, és Brianna önkéntelenül közelebb húzódott hozzá. Roger úgy gondolta, mintha Brianna teste érettebb lenne, mint máskor; volt valami a melle érintésében. Puhább. Nagyobb.

– Jem alszik – szólalt meg Brianna halkán, és Roger hallotta a meglepően mély, lassú légzést a kiságy felől. Brianna visszatette a kezét férje mellkasára, a másikat pedig valamivel lejjebb.

Kicsit később Roger maga is az álmvilág felé lebegve hallotta, hogy Brianna mond valamit, és megpróbált annyira felébredni, hogy megkérdezze, mi az, de csak egy rövid, kérdő hangot tudott kipréselni magából.

– Mindig azt hittem, hogy *van* hivatástudatom – ismételte, és a menyegyzet gerendáinak árnyait figyelte. – Hogy hivatott vagyok valamire. De még nem jöttem rá, mi az.

– Hát, az biztos, hogy nem apácának kell lenned – jegyezte meg Roger álomittasan. – Ezt leszámítva én sem tudom.

A férfi arcát elnyelte a sötétség. Látott egy szemet, egy nedves csillogást, és reszketve vert a szíve. Szólt a bodhrán.

Fát tartott a kezében, egy husángot, egy bunkósbotot – aminek mintha folyton változott volna a mérete, óriási volt, mégis könnyedén kezelte, a keze részeként létezett, verte a dobot, és verte annak az embernek a fejét, akinek a szeme rettegve villant felé.

Volt vele valamilyen állat, egy nagy és csak félig látható lény, ami fűrgén szaladgált a lába körül a sötétben, vérre éhezve, gazdája pedig a nyomában, vadászni készült.

A bunkósbot fel-le mozgott a kezében, folyton csak le, le, fel és le, fel és le, a csuklójával együtt mozdult. A bodhrán együtt élt vele, ott

lúktetett a csontjában, a dübörgésbe beleremegett a karja, és egy nedves, puha hanggal betört egy koponya.

Erre a pillanatra összeforrtak, közelebb voltak egymáshoz, mint férj és feleség, szívük eggyé vált, rettegés és vérszomj vegyült abba a puha, nedves puffanásba és az üres éjszakába. A test eldőlt, ő pedig érezte, hogy leválik róla, hasító fájdalomként érte a veszteség, a föld és a túlevek szúrták az arcát, ahogy elesett.

A szemei nedvesen és üresen csillogtak, látszott a tűz fényénél, ahogy ajka ernyedten fittyed lefelé. Ismerte ezt az embert, de nem tudta a halott nevét, az állat pedig ott lihegett mögötte az éjszakában, érezte, ahogy a nyakszirtjére forró levegőt fúj. Minden égett: a fű, a fák, az égbolt.

A bodhrán ott lúktetett a csontjaiban, de nem értette, mit mond. Elterült a földön, teste puha és ernyedt volt, mellette a dübörgve égő fa szikrákat szórt, és arról dalolt, hogy vérét vegyék. Aztán a husáng kirepült a kezéből, keze pedig a fába ütközött, és lángra lobbant.

Zihálva ébredt, a kezébe égő fájdalom hasított. Ösztönösen a szájához kapta a kézfejét, ezüst vér ízét érezte. Annyira zakatolt a szíve, hogy alig kapott levegőt, és küzdött ellene, próbálta lelassítani a szívét, lélegezni, visszaszorítani a rettegést, megakadályozni, hogy elszoruljon a torka, és megfulladjon.

A kezében érzett fájdalom segített, elvonta a figyelmét a fulladás gondolatától. Valamibe beleüjtött álmában, a kunyhó deszkafalát találta el. Jézusisten, mintha széthasadt volna a keze! Másik tenyerének tövét erősen nekinyomta, és összeszorította a fogát.

Az oldalára fordulva megpillantotta a tűz fényének kísértetében a szemek nedves csillogását, és felsikított volna, ha lett volna benne annyi szusz.

– Jól vagy, Roger? – suttogta aggódva Brianna. Megérintette a férje vállát, a hátát, szemöldökének ívét, hogy megnézzé, megsérült-e.

– Igen – felelte levegő után kapkodva. – Rosszat... Rosszat álmodtam. – Nem fulladással álmodott, de mellkasa összeszorult, minden lélegzetvétel nagy erőfeszítésébe telt.

Brianna félredobta a takarót, és a lepedőket zizegtetve felkelt, majd Rogert is felhúzza.

– Ül fel – mondta halkan. – Ébredj fel teljesen. Lélegezz lassan, addig én csinálok neked egy teát... Vagyis valami forró.

Rogernek tiltakozni sem volt ereje. A torkánál lévő seb olyan volt, akár a satu. A kezében égő fájdalom valamelyest mérséklődött, de most meg a szíve kezdett hevesen verni... Remek, már csak ez hiányzott. Küzdött az álm ellen, a dob ütemének lüktetése ellen a csontjaiban, és eközben azt vette észre, hogy a légzése kezd megnyugodni. Mire Brianna odavitt neki valami forró vízzel leöntött visszataszító szagú italt, szinte teljesen normálisan vette a levegőt.

Nem volt hajlandó meginni az italt, bármi volt is az, így Brianna arra használta fel, hogy Roger sérült kezét belemártsa.

– Akarsz mesélni az álmodról? – Brianna szemhéja nehéz volt, készen arra, hogy azonnal visszaaludjon, de igyekezett Rogerre figyelni.

Roger habozott, de érezte, hogy az álm még mindig ott lebeg az éjjeli levegőben, épp mögötte – és csendben csak arra vár, hogy visszatérjen hozzá. És az is lehet, hogy Bree tudni fogja, mit akart neki üzenni az álm.

– Nagyon zűrzavaros volt, de ahhoz a harchoz volt köze, amikor elmentünk, hogy visszahozzuk Claire-t. Az az ember, akit megöltem... – A szó a torkán ragadt, mint egy tüske, de végül kibökte. – Bezúrtam a fejét, összeesett, aztán megint láttam az arcát. És hirtelen rájöttem, hogy már korábban is láttam. Tudtam... Tudtam, hogy ki ő. – Roger hangjában rémület bujkált, mire Brianna nehéz szempillái felpattantak, szeme hirtelen éberré vált.

Brianna finoman és kérdőn rátette a kezét Roger sérült öklére.

– Emlékszel arra a nyamvadt tolvajfogó Harley Boble-ra? Csak egyszer találkoztunk vele, a Mount Helicon-i összejövetelen.

– Emlékszem. Ő volt az? Biztos? Azt mondtad, sötét volt, és minden zavaros...

– Biztos. Amikor megütöttem, még nem tudtam, de láttam az arcát, amikor elesett... Égett a fű, tisztán láttam... És aztán most újra láttam az álomban, és az ő nevével a fejemben ébredtem fel. – Lassan kinyújtotta az ujjait, és elfintorodott. – Valahogy sokkal rosszabbnak tűnik megölni valakit, akit ismersz. – Az is kellőképp rossz érzéssel töltötte el, hogy egy idegent ölt meg. Kénytelen volt úgy tekinteni magára, mint egy gyilkosságra képes személyre.

– Hát, akkoriban még nem ismerted – mutatott rá Brianna. – Úgy értem, nem ismerted fel.

– Igen, ez igaz. – Így volt, de nem sokat segített. A tűz kialudt éjszakára, hűvös volt a szobában. Észrevette Bree libabőrös karját meg a felálló, aranyszínű szőrszálakat. – Te fázol. Gyere, menjünk vissza az ágyba!

Az ágy megőrzött egy kevés meleget, és Rogernek leírhatatlanul jól esett, ahogy a felesége odafészkelte magát a hátához, és testének melege beszivárgott az ő jéghideg csontjaiba. Keze még mindig lüktetett, azonban a fájdalom elhanyagolható szintre mérséklődött. Brianna karja szorosán átölelte, kézfeje pedig az álla alatt pihent. Roger lehajtotta a fejét, hogy csókot adjon a finom, kemény és kerek kézre, és érezte a lány meleg leheletét a nyakán, amiről hirtelen furcsamód eszébe jutott az álmában szereplő állat.

– Bree... Én meg *akartam* ölni őt.

– Tudom – felelte lágyan, és még szorosabban ölelte magához, mintha meg akarná óvni attól, hogy lezuhanjon.

Házasodna a tücsök

Lord John Greytől
Mount Josiah ültetvény

*K*edves Barátom!

Kissé nyugtalanít valami, ennek okán írok Önnek.

Bizonyára emlékszik Mr. Josiah Quincyre. Biztosan nem mutattam volna be neki Önt, ha bármi fogalmam lett volna arról, hogy milyen végkimenetele lesz a tevékenységeinek. Ugyanis biztos vagyok benne, hogy az ő tetteinek következményeképp hozták szóba Önt az észak-karolinai ügynevezett Levelezési Bizottsággal.

Egy barátom, aki tisztában van a mi ismeretségünkkel, tegnap mutatott nekem egy levelet, ami szerinte ettől a testülettől származik, és a feltételezett címzettjeinek listáját tartalmazza. Az Ön neve is szerepelt rajta, és mivel ez a társaság aggodalmat kelt bennem, arra készítetett a helyzet, hogy azonnal írjak Önnek, és tájékoztassam a dolgok állásáról.

Azon nyomban elégettem volna a levelet, ha nem lett volna világos, hogy ez csupán egy a számos másolat közül, és kétségtelen, hogy a gyarmat különböző pontjaira eljutott már. Azonnal határolódjon el minden hasonló testülettől, és tegye meg a szükséges lépéseket, hogy a neve ne szerepelhessen a jövőben ilyen szöveggörnyezetben!

Figyelmeztetem: a posta nem biztonságos! Több hivatalos iratot is kaptam – némelyik királyi pecséttel volt ellátva –, amelyen nem csupán az látszott, hogy kinyitották, de bizonyos esetekben a levél felbontói otromba módon megjelölték aláírásukkal vagy monogramjukkal. Lehettek whigek vagy toryk is, erre nem utalt jel, és úgy hallom, hogy még Martin kormányzó is átirányította a postáját a New Yorkban élő

testvéréhez, amit aztán magánhírnökök hoztak el neki – egyikük nemrég nálam vacsorázott –, mivel nem hisz a kézbesítés megbízhatóságában Észak-Karolinában.

Csupán remélni tudom, hogy semmilyen kompromittáló, az Ön nevét is tartalmazó dokumentum nem került olyan emberek kezébe, akiknek hatalmukban állhat letartóztatni Önt vagy másokat felbujtani Ön ellen. Őszintén elnézését kérem, ha hanyagságom folytán azáltal, hogy bemutattam Önt Mr. Quincynek, bármilyen szinten veszélyeztettem vagy kellemetlen helyzetbe hoztam Önt, és biztosítom, hogy minden tőlem telhetőt megteszek, hogy helyrehozzam a helyzetet.

Mindeközben felajánlom Mr. Higgins szolgálatait, amennyiben bármilyen titkos iratot vagy levelet óhajt küldeni nekem. Teljes mértékben megbízható, és rendszeresen elfogom küldeni Önhöz, arra az esetre, ha szüksége lenne rá.

Azért bízom benne, hogy a szituáció még helyrehozható. Úgy vélem, azok a forrófejűek, akik a lázadást szítják, nincsenek tisztában a háború természetével, különben nem kockáztatnák, hogy magukra szabadítják annak minden szörnyűségét és nehézségét.

Úgy vélem, Londonban jelenleg „pár vérező orr”-ként aposztrofálják az itt zajló eseményeket, legalábbis lord North így nevezte, és bízom benne, hogy nincs szó ennél többről.

Híreimnek személyes vonatkozása is van; William fiam hadnagyi tisztséget vásárolt magának, és azonnal csatlakozni fog a seregéhez. Én természetesen büszke vagyok rá – mindazonáltal tisztában vagyok a nehézségekkel és veszélyekkel, amelyekkel egy katonának szembe kell néznie, és bevallom, jobban örültem volna, ha egy másik hivatást választ, például jelentős ingatlanjainak vezetésével foglalatoskodik, vagy amennyiben ezt túl egyhangúnak tartja, politikai vagy kereskedelmi vizekre is evezhetne, tekintve, hogy természetes adottsága van anyagi javainak gyarapítására, és talán képes lenne befolyást szerezni ebben a szférában.

Ezek az anyagi javak természetesen még az én ellenőrzésem alatt állnak, amíg William nagykorúvá nem válik. De nem tudtam ellentmondani neki, vágya olyan égető volt, és még élénken él bennem az emlék, amikor ennyi idős voltam, és elszántan szolgálni akartam a hazámat. Az is lehet, hogy gyorsan letudja katonai szolgálatait, és választ magának egy másik hivatást. És elismerem, hogy a katonai életnek megvan a maga erőnei, legyenek bármily szigorúak is ezen erények.

Egy kevésbé aggasztó hír: váratlanul diplomataszerepben találtam magam. Sietve hozzátennem, hogy nem Ófelsége nevében, hanem Robert Higginsében, aki azért könyörög nekem, hogy minden befolyásomat vessem be annak érdekében, hogy sikerüljön megházasodnia.

Úgy vélem, Mr. Higgins jó és hűséges szolga, és örömmel segítek neki, amennyire tudok. Bízom benne, hogy Ön is hasonlóképp érez, mivel az Ön tanácsa és javaslata rendkívül szükséges, sőt, elengedhetetlen a helyzetben.

Az ügy némi tapintatosságot kíván, és ezen a ponton van szükségem az Ön megfontoltságára. Természetesen a diszkréciójában teljesen megbízom. Úgy tűnik, hogy Mr. Higgins két fiatal hölgy iránt is gyengéd érzelmeket táplál, mindketten a Fraser's Ridge lakói. Rámutattam, hogy problémás lehet, ha egyszerre két fronton támad, és javasoltam, hogy összpontosítson egy célpontra, így nagyobb eséllyel járhat sikerrel a támadás során – természetesen az síncs kizárva, hogy elbukik, és össze kell szednie magát, amennyiben az első kísérlete során nem jár sikerrel.

A két szóban forgó hölgy Miss Wemyss és Miss Christie, Mr. Higgins szerint mindketten bővelkednek szépségben és bájban, és a fiatalember rendkívül sok dicsérettel illeti mindegyiküket. Igyekeztem rábírni, hogy válasszon közülük, ő azonban tiltakozott, miszerint képtelen rá, azonban némi rábeszélést követően végül úgy döntött, Miss Wemyss az első jelöltje.

Ez egy gyakorlatias döntés, és választásának oka nem korlátozódik a hölgy kétségtelen vonzerejére, de jóval világibb oka is van: a lány és az apja is az ön jobbágyai. Mr. Higgins szolgálatait szem előtt tartva felajánlom, hogy mindkettőjüket megvásárlom Öntől – amennyiben ez megfelel Önnek –, hogy Miss Wemyss elfogadja Mr. Higgins házassági ajánlatát.

Nem szeretném megfosztani két ilyen értékes jobbágytól, de Mr. Higgins úgy érzi, Miss Wemyss nem óhajtja elhagyni az apját. Eközben bízik abban, hogy ajánlatom, miszerint felszabadítom az apát és a lányát a szolgálat alól (amibe én beleegyeztem, továbbá Mr. Higgins továbbra is az alkalmazásomban fog állni), elegendő meggyőző erővel bír arra az esetre, ha Mr. Wemyss netán ellenkezését fejezné ki, tekintve, hogy Mr. Higgins kevés kapcsolattal és csekély tulajdonnal rendelkezik, illetve akadnak egyéb akadályok is a házasság útjában.

Úgy vélem, bár Miss Christie hasonlóan vonzó teremtés, az apját nehezebb volna meggyőzni, és a lány társadalmi helyzete is valamivel

magasabb, mint Miss Wemyssé. Mégis, amennyiben Miss Wemyss vagy az édesapja visszautasítja Mr. Higgins ajánlatát, minden tölem telhetőt megteszek az Ön segítségével, hogy kitaláljak valamit, amivel motíválhatom Mr. Christie-t.

Ön mit gondol erről a támadási tervről? Kérem, gondosan fontolja meg a lehetőségeket, és ha úgy érzi, az ajánlatot kedvezően fogadnák, tárja a kérdést Mr. Wemyss és a lánya elé – ha lehetséges, csak diszkrétén, hogy egy esetleges második expedíciót ne hiúsítson meg a dolog, amennyiben arra szükség lehet.

Mr. Higgins tisztában van vele, hogy mint potenciális völegény nem a legmegfelelőbb, ezért rendkívül számít a segítségünkre az ügyben.

Alázatos szolgája:

John Grey

– ...illetve akadnak egyéb akadályok is a házasság útjában – olvastam Jamie válla fölött. – Mármint, szerinted úgy érti, hogy elítélt gyilkos, billoggal az arcán, család meg pénz nélkül?

– Valahogy így, igen – felelte Jamie, és kiegyengette a papírlapokat, a széleket pedig kisimította. Látszott, hogy örül lord John levelének, de szemöldökét összevonta, bár nem tudtam, hogy ez annak a jele-e, hogy aggódik lord John Willie-t illető hírei miatt, vagy csupán Bobby Higgins lánykérésének kényes ügyére koncentrálni.

Nyilvánvalóan az utóbbi, tekintve, hogy felnézett, annak a szobának az irányába, amelyen Lizzie és az apja osztozott. A mennyezeten keresztül nem szűrődtek át hangok, pedig valamivel korábban láttam, hogy Joseph felment.

– Alszik? – kérdezte Jamie felhúzott szemöldökkel. Önkéntelenül az ablakra pillantott. A délután közepén jártunk, az udvar derűs, lágy fényben úszott.

– A depresszió jellegzetes tünete – jegyeztem meg vállat vonva. Mr. Wemyss nehezen viselte Lizzie eljegyzésének felbomlását – jóval nehezebben, mint a lánya. Kezdjük azzal, hogy törekenynek tűnt, észrevehetően fogyott, valamint magába fordult, csak akkor beszélt, ha szóltak hozzá, és reggelente lényegesen nehezebben ébredt.

Jamie egy pillanat erejéig fontolóra vette a depresszió lehetőségét, majd fejcsóválva el is vetette. Jobb kezének ujjjaival elgondolkodva dobolt az asztalon.

– Mit gondolsz, Sassenach?

– Bobby egy rendes fiatalember – feleltem tétován. – Lizzie pedig nyilván kedveli.

– És ha Wemyssék még mindig a jobbágyaink lennének, Bobby lánykérése valamelyest vonzó lehetne számukra – értett egyet Jamie. – De már nem azok. – Néhány évvel korábban Jamie átadta Joseph Wemyssnek a felszabadítólevelet, Brianna pedig sietve felszabadította Lizzie-t a saját kötelékéből, amikor ez megtörtént. Erről nem mindenki tudott, mivel Joseph jobbágyi státusza megvédte őt a katonai szolgálattól. Akárcsak Lizzie-t, aki szintén profitált Jamie védelméből, mivel az ő tulajdonának tekintették, s így senki sem mert bajt okozni neki, vagy tiszteletlenül bántani vele.

– Lehet, hogy hajlandó lenne fizetett szolgálaként alkalmazni őket – vettem fel. – A közös keresetük jóval kevesebb lenne, mint két jobbágy ára. – Mi adtunk pénzt Josephnek, de a keresete csupán három font volt évente, viszont kapott mellé szobát, ellátást és ruhát.

– Az nem kizárt – mondta Jamie, kétkedéssel a hangjában. – De beszélnem kell Josephfel. – Még egyszer felpillantott, és megrázta a fejét.

– Ha már Malva szóba került... – mondtam, és ahogy kinéztem a folyósóra, halkabbra vettem a beszédemet. A rendelőben volt, a penészes tálakban lévő folyadékot szűrte le, amiből a penicillint készítettük. Megígértem Mrs. Sylvie-nek, hogy küldök még neki belőle, egy fecskendővel együtt; reméltem, hogy használni is fogja.

– Szerinted Tom Christie fogékony lenne a dologra, ha Joseph nem is? Szerintem mindkét lány elég elfogult Bobbyval kapcsolatban.

Jamie a gondolatra gúnyos hangot adott ki.

– Hogy Tom Christie hozzáadja a lányát egy gyilkoshoz, ráadásul egy nincstelen gyilkoshoz? John Grey egyáltalán nem ismeri ezt az embert, különben nem javasolna ilyesmit. Christie olyan büszke, mint Nabukodonozor, ha nem büszkébb.

– Szóval büszke, ennyiről van szó? – kérdeztem, akaratlanul is derűsen. – Szerinted mégis kit találna megfelelőnek, itt a vadonban?

Jamie megvonta a vállát.

– Ezt nem kötötte az orromra – felelte szárazon. – De nem engedi, hogy a lánya a környékbeli fiúkkal mászkáljon; gondolom, egyiket sem tartja méltónak. Egyáltalán nem lennék meglepve, ha azt fontolgatná, hogy elküldi Malvát Edentonba vagy New Bernbe, hogy párt találjon neki,

márpedig megtalálja a módját, hogy megtegye. Roger Mac azt mondta, mintha említett volna ilyesmit.

– Komolyan? Mostanában egész jóban vannak Rogerrel, nem?

Jamie erre kelletlenül elmosolyodott.

– Hát, igen. Roger Mac igazán a szívéen viseli a nyája sorsát... Fél szemét meg a sajátján tartja, semmi kétség.

– Ezt meg hogy érted?

Egy pillanatig úgy nézett rám, mintha azt mérlegelné, képes vagyok-e titkot tartani.

– Hmm. Hát, Briannának nem mondhatod el, de Roger Mac a fejébe vette, hogy összehozza Tom Christie-t és Amy McCallumot.

Pislantottam, de aztán elgondolkodtam. Nem volt annyira rémes ötlet, bár nekem eszembe nem jutott volna. Ráadásul Tom legalább huszonöt évvel idősebb volt Amy McCallumnál, azonban még mindig elég egészséges meg erős volt ahhoz, hogy gondoskodjon a nőről meg a fiáról. Márpedig Amynek szüksége volt valakire, aki gondoskodik róluk. Az már más kérdés, hogy ő meg Malva képesek lennének-e egy fedél alatt élni. Malva vezette az apja háztartását, amióta csak tudta. Persze, szeretetre méltó lány, de úgy gondoltam, legalább annyi büszkeség van benne, mint az apjában, és nem venné jó néven, ha valaki a helyébe lépne.

– Hmm – dűnnyögtem tétován. – Végül is... De hogy értetted azt, hogy Roger saját sorsa?

Jamie felvonta sűrű szemöldökét.

– Hát nem láttad, hogyan néz rá az özvegy McCallum?

– Nem – feleltem döbbsenten. – Te igen?

Bólintott.

– Én igen, és Brianna is. Még várja az alkalmas pillanatot, de jól jegyezd meg, Sassenach; ha Roger nem intézi el, hogy az özvegy szépen férjhez menjen, hamarosan rá fog jönni, hogy a pokol nem olyan forró, mint a saját kandallója.

– Hmm. De Roger ugye nem néz úgy Mrs. McCallumra? – érdeklődtem.

– Nem – felelte Jamie megfontoltan –, és ennek köszönhető, hogy még megvannak a golyói. De ha azt hiszed, a lányom hajlandó...

Halkan beszélgettünk, de a rendelő ajtajának zajára hirtelen elhallgatunk. Malva bedugta a fejét a dolgozószobába, arca kipirult, sötét hajának vékony tincsei ott lebegtek az arca körül. Még a kötényén lévő foltok

ellenére is úgy nézett ki, mint egy porcelánbábu, és láttam, hogy Jamie almosolyodik buzgó naivitásán.

– Bocsánat, Mrs. Fraser. Leszűrtem az összes folyadékot, és üvegbe tettem mindet... Amikor azt mondta, a moslékot utána rögtön adjam a disznónak... Úgy értette, hogy a nagy fehér kocának, aki a ház alatt lakik? – Meglehetősen kétkedve tette fel a kérdést, nem is csoda.

– Jövök, majd megcsinálom – feleltem, és felálltam. – Köszönöm, kedvesem. Menj be a konyhába, és kérj egy kis kenyeret meg mézet Mrs. Bugtól, mielőtt hazamész, jó?

Pukedlizett, aztán elindult a konyha felé. Hallottam a fiatal Ian hangját, ahogy Mrs. Bugot ugratja, és láttam, hogy Malva megáll egy pillanatra, hogy megigazítsa a főköttőjét, és felcsavarjon az ujjára egy hajtincset, amit aztán az arca elé engedett, és kihúzta magát, mielőtt belépett volna az ajtón.

– Hát, Tom Christie gondolhat, amit akar – motyogtam Jamie-nek, aki addigra kijött mellém a folyosóra, és együtt néztük, ahogy Malva távozik –, de nem a te lányod az egyetlen, akinek megvan a magához való esze meg a véleménye.

Elutasítóan felmordult, majd visszament a dolgozószobájába, én pedig továbbmentem a folyosón, ahol találtam egy vödör ragacsos moslékot – a legutóbbi penicillinkészítés maradványait –, szépen összegyűjtve a pulton.

Kinyitottam az oldalsó ablakot, kikémleltem rajta, és lenéztem. Négy-lábnnyira alattam egy földhalom jelezte a fehér disznó fekhelyét az alapzat alatt.

– Coca! – kiáltottam kihajolva. – Otthon vagy? – Érett a gesztenye, és potyogott le a fákról, így elképzelhető volt, hogy kiment az erdőbe lakmározni egy kicsit. De nem így volt – patanyomokat láttam a puha talajon, amelyek befelé vezettek, és jól hallottam lentről a hortyogó légzés hangját is.

– Coca! – kiáltottam hangosabban és ellentmondást nem tűrő hangon. Amikor meghallottam az óriási test neszezését meg kaparászását a deszkák alatt, kihajoltam, és a favödrot szépen rádobtam a puha földre, amiből így csak egy kevés folyt ki.

A vödör földet érésének puffanását követően előbújt egy hatalmas, sörtekkkel borított fehér fej, rajta egy jókora, szimatoló orral, majd megjelentek a dohányoshordó szélességű vállak is. Buzgó rőfögés kíséretében előbukkant a disznó egész teste, és azonnal rávetette magát a nyalánságra, kunkori farka jókedvűen csapkodott közben.

– Jól van, csak ne feledd, kitől kapod ezt a sok jószágot – mondtam neki, és behúztam a fejemet, majd becsuktam az ablakot. Az ablakpárkány valamelyest kezdett szétforgácsolódni és tönkremenni – túl sokáig hagytuk a moslékos vödöröt a pulton; a disznó meg türelmetlen fajta volt, előszeretettel próbált bejönni a házba, hogy követelje a jussát, amennyiben nem bocsátottuk azonnal a rendelkezésére.

Mialatt a disznóval foglalatostkodtam, az agyamban ott pörgött továbbra is Bobby Higgins lánykérése, az összes lehetséges bonyodalommal. Nem is beszélve Malváról. Ráadásul a lány elgyengült Bobby Higgins kék szemétől; a fiú igazán jóképű fiatalember. Azonban Malva az ifjú Ian vonzerejével szemben sem volt érdektelen, még ha nem is volt olyan szembeötlő.

Azon tűnődtem, vajon Tom Christie mit szólna, ha Ian lenne a veje. Ian *elég* szegény volt: tíz hold többnyire műveletlen földdel rendelkezett, de bevételről nem nagyon lehetett említést tenni. Vajon a törzsi tetováások társadalmilag elfogadottabbak, mint az, ha valakit gyilkosnak bélyegeznek? Talán igen, de mégis, Bobby protestáns volt, Ian pedig, legalább névlegesen, katolikus.

Viszont Jamie unokaöccse volt – ez a tény pedig lehetett előny és hátrány is. Christie erősen irigyelte Jamie-t, ezt tudtam. Vajon a családjaik között kötött szövetség előny lenne a számára, vagy valami olyan, amit mindenáron el akar kerülni?

Persze, ha Rogernek sikerülne hozzáadnia Amy McCallumot, az talán elvonná a figyelmét egy kicsit. Brianna semmit sem mondott nekem az özvegygel kapcsolatban, de most, hogy visszagondoltam, rájöttem, hogy a tény, hogy *semmit* nem mondott, talán az elnyomott érzéseiről árulkodik.

Hangokat meg nevetést hallottam a konyha felől – nyilván jól érezték magukat a többiek. Gondoltam rá, hogy csatlakozom hozzájuk, de bepillantottam Jamie dolgozószobájába, és láttam, hogy az asztala mellett áll, hátrakulcsolt kézzel, és homlokát ráncolva nézi lord John levelét.

Nem a lányán jár az esze, nyilallt belém a gondolat, hanem a fián.

Bementem a szobába, és a háta köré fontam a karomat, fejemet pedig a vállára fektettem.

– Gondoltál esetleg arra, hogy megpróbáld meggyőzni lord John-t? – kérdeztem kissé tétován. – Hogy az amerikaiaknak lehet, hogy igazuk van? Mármint... Hogy meggyőzd a saját igazadról? – Lord John maga nem fog harcolni az eljövendő konfliktusban, de Willie talán igen, és a rossz oldalon. Egyébként bármelyik oldalon harcoljon is az ember, az mindenképp

veszélyes, azonban az továbbra is tény, hogy az amerikaiak fognak győzni, és Willie-t egyedül a feltételezett apján keresztül lehetett megingatni, akinek tisztelte a véleményét.

Jamie felhorkant, de aztán átölelt.

– Johnt? Emlékszel, mit mondtam neked a felföldiekről, amikor Arch Bug eljött hozzám a kis fejszéjével?

– *Az esküjük szerint élnek, és aszerint is halnak meg.*

Kissé megborzonek, és közelebb húzódtam hozzá, hogy megnyugvást találjak erős ölelésében. Igaza volt; magam is láttam azt a brutális törzsi hűbéresküt – mégis olyan nehéz volt felfogni, még úgy is, hogy a saját szememmel láttam.

– Emlékszem – feleltem.

A levél felé biccentett, szemét még mindig arra szegezte.

– Ő is ugyanilyen. Nem minden angol az, de ő igen. – Rám nézett, tekintetében búskomorság és vonakodó tisztelet vegyült. – Ő a király embere. Az sem érdekelné, ha maga Gábiel arkangyal jelenne meg előtte, és mondaná el neki, hogy mi fog történni; akkor sem szegné meg az esküjét.

– Gondolod? – kérdeztem felbátorodva. – Én nem vagyok ebben olyan biztos.

Szemöldökét meglepetten felvonta, én pedig folytattam, de tétován, mert kerestem a megfelelő szavakat. – Én... Értem, amit mondasz: ő egy nagyra becsült ember. De csupán ennyi. Nem hinném, hogy felesküdt a királynak, legalábbis nem úgy, ahogy Columbnak felesküdték az emberei, és nem is úgy, ahogy a lallybrochi embereid neked. Neki csak egyvalami számít, aminek az egész életét is szentelte, ez pedig a becsület.

– Hát jó, végül is – mondta Jamie lassan, miközben szemöldökét összehúvonta, úgy koncentrált. – De egy olyan katona számára, amilyen ő, a becsület a kötelességben nyilvánul meg, nem? Ami pedig a királynak tett esküjéből ered, gondolom.

Kihúztam magam, és megdörzsöltem az orromat az ujjammal, miközben igyekeztem szavakba önteni a gondolataimat.

– Igen, de nem egészen erre gondoltam. *Az eszme az*, ami neki számít. Egy eszmét követ, nem egy embert. Azok közül, akiket ismersz, talán ő az egyetlen, aki *megérténé*, hogy ezt a háborút az eszméért vívják; talán ez az első ilyen eset.

Behunyta az egyik szemét, és a másikkal incselkedően méregetett.

– Beszéltél Roger Mackel. Ez magadtól sosem jutott volna eszedbe, Sassenach.

– Gyanítom, te is – mondtam, és nem vesződtem azzal, hogy megcáfoljam a burkolt sértést. Amúgy meg igaza volt. – Akkor érted?

Tipikus skót morgást hallatott, ami kétkedő helyeslésről árulkodott.

– Kérdeztem tőle, hogy mi a helyzet a keresztes lovagokkal, hogy szerinte ők nem egy eszméért harcoltak? És kénytelen volt beismerni, hogy ott is szó volt eszmékről, még ha azt mondta is, hogy az egész csak pénz meg politika, én meg mondtam, hogy szerintem az mindig benne van, nyilván a mostani helyzetben is. De igen, értem – tette hozzá sietve, látván tágulni orrryukaimat. – Ami viszont John Greyt illeti...

– Ami John Greyt illeti – szóltam közbe –, van rá esély, hogy meggyőzd, mert egyszerre gyakorlatias és idealista. Meg kell győznöd arról, hogy a becsület nem a király követésében rejlik, hanem a szabadság eszméjében. Szerintem megoldható lesz.

Újabb tipikus skót hangot hallatott, ami ezúttal a mellkasa mélyéről jött, telve nyugtalan kétséggel. És akkor végül rájöttem.

– *Té* nem az eszmék kedvéért csinálod, igaz? Nem a... a szabadság eszméjéért. A szabadságért, a függetlenségért meg ilyesmikért.

A fejét csóválta.

– Nem – mondta lágyan. – És ha már itt tartunk, nem is azért, hogy a győztes oldalon legyen. Bár, gondolom, újszerű élmény lesz! – Hirtelen bánatos mosolyt villantott felém, én meg, mivel váratlanul ért, felnevettem.

– Akkor miért? – kérdeztem szelíden.

– Érted – felelte habozás nélkül. – Briannáért meg a kislúért. A családomért. A jövőért. És ha ez nem egy eszme, akkor én nem tudom, mi az.

Jamie mindent megtett a követ szerepében, de Bobby billogjának hatása leküzdhetetlennek bizonyult. Bár elismerte, hogy Bobby Higgins rendes fiatalember, Mr. Wemyss nem volt képes eltűrni a gondolatot, hogy a lányt egy gyilkoshoz adja, lényegtelen, hogy milyen körülmények vezettek az elítéléséhez.

– Az emberek ellene fordulnának, uram, ezt maga is jól tudja – mondta a fejét csóválva, válaszul Jamie érveire. – Nem vesződnek azzal, hogy megértsék a miérteket és az okokat, ha valakit megbélyegeztek. A szemem... Biztos vagyok benne, hogy semmit nem tett, amivel kiprovokálhatott egy ilyen kegyetlen támadást. De hogy tehetném ki az én drága Elizabethemet ilyen megtorlások lehetőségének? Még ha ő maga meg is

menekülhetne, mihez kezdene akár ő, akár a gyerekei, ha egyszer csak leütnék a fiút az utcán? – A gondolatra ökölbe szorult a keze.

– És ha egy napon elveszíti őurasága támogatását, sehol máshol nem kereshetne rendes munkát egy ilyen szégyenfolttal a homlokán. Koldusbotra jutnának. Magam is voltam már hasonló szorult helyzetben, uram, és a viláért sem kockáztatnám, hogy a lányom részesedése ilyen sorsra jusson.

Jamie megdörzsölte az arcát.

– Értem, Joseph. Sajnálom, de azt nem mondhatom, hogy nincs igma. Nem vagyok benne biztos, de nem hinném, hogy lord John ki fogja őt taszítani.

Mr. Wemyss csupán megrázta a fejét, sápadtnak és szomorkásnak tűnt.

– Hát, akkor. – Jamie eltolta magát az asztaltól. – Behívom, hogy elmondja neki, hogyan döntött. – Én is felálltam, Mr. Wemyss pedig riadtan felpattant.

– Jaj, uram! Ne hagyjon vele egyedül!

– Nos, erősen kétlem, hogy megpróbálná leütni magát, vagy hogy megakarná húzni az orrát, Joseph – jegyezte meg Jamie szelíden.

– Nem – mondta Mr. Wemyss kételkedve. – Neeem... Gondolom, nem. Mégis, *igazán* jólesne, ha... Ha itt maradna, amíg beszélek vele. Meg esetleg ön is, Mrs. Fraser. – Könyörgő tekintettel nézett rám. Én Jamie-re pillantottam, aki rezignáltan bólintott.

– Rendben – szólalt meg végül. – Akkor előkerítem.

– Sajnálom, uram. – Joseph Wemyss legalább olyan bánatos volt, mint Bobby Higgins. Apró természetével és félénk természetével nem volt hozzászokva a kikérdezésekhez, és folyton Jamie felé pillantgatott erkölcsi támaszért, majd újra visszafordult a lánya alkalmatlan kérője felé.

– *Tényleg* sajnálom – ismételte, és tanácstalan őszinteséggel nézett Bobby szemébe. – Kedvelem magát, fiatalember, és biztos vagyok benne, hogy Elizabeth is. De az ő jóléte és boldogsága az én felelősségem. És nem hinném... Tényleg nem feltételezem...

– Jól fogok vele bánni – szólt közbe Bobby idegesen. – Tudja, hogy így van, uram. Évente új ruhát kap, és bármit eladok, hogy mindig legyen cipője! – Azzal ő is odanézett Jamie-re, feltételezhetően megerősítés reményében.

– Biztos vagyok benne, Bobby, hogy Mr. Wemyss nagyra értékeli a szándékaidat – mondta Jamie a lehető legkedvesebben. – De igaza van, tudod? Kötelessége megtalálnia a legmegfelelőbb jelöltet a kis Lizzie számára. És talán...

Bobby nyelt egy nagyot. Tökéletesen megborotválkozott a találkozóra, és kikeményített nyakkendő-t viselt, ami azzal fenyegetett, hogy megfojtja, valamint egyenruhája zakóját tiszta gyapjúadrággal párosítva, illetve egy pár gondosan karbantartott selyemharisnyát, ami csak néhány helyen volt megstoppolva.

– Tudom, hogy nincs olyan sok pénzem – mondta. – Sem birtokom. De jó állásom van, uram! Lord John tíz fontot fizet évente, és volt olyan kedves, hogy megígérte, építhetek egy kis kunyhót az ő területén, amíg meg az elkészül, lakhatunk a házában.

– Igen, értem. – Mr. Wemyss egyre elgyötörtebbnek tűnt. Nem is nagyon nézett Bobbyra, részben talán féltékenységből, és mert nem volt hajlandó szemtől szemben elutasítani, másrészt pedig hogy ne látszódjon, hogy az arcán lévő billogot nézi.

A beszélgetés még folytatódott egy darabig, mivel Mr. Wemyss nem bírt előhozakodni az elutasítása valódi okával.

– Én... Én... Nos, én még átgondolom. – Mr. Wemyss nem bírta tovább elviselni a feszültséget, hirtelen felpattant, és kis híján kirohant a szobából, de az ajtóban megálljt parancsolt magának, és megfordulva odaszólt. – De nem hiszem, hogy meggondolom magam. – Azzal eltűnt.

Bobby meghökkenve nézett utána, majd Jamie-hez fordult.

– Uram, ön szerint van remény? Tudom, hogy őszinte velem.

Szánalmas könyörgését látva Jamie sem bírt tovább belenézni abba a nagy, kék szemébe.

– Nem hiszem – felelte. Kedvesen szólt, de határozottan, és Bobby kisé összeroskadt. Hullámos haját vízzel simította le; mostanra megszáradt, apró göndör fürtök álltak ki a sűrű hajtömegből, és képtelenül hasonlított egy újszülött bárányra, aminek megkurtították a farkát, és kétségbe van esve a réműlettől.

– Önök szerint uram, és hölgyem – fordult felém –, Miss Elizabeth esetleg más iránt érdeklődik? Ha erről van szó, azt elviselem. De ha nem... – Tétovázva az ajtó felé pillantott, ahol Joseph az imént olyan hirtelen eltűnt.

– Gondolják, hogy lehet esélyem legyőzni az apja ellenkezését? Talán... Talán, ha megoldanám, hogy legyen egy kis pénzem... Vagy ha vallási kérdésről van szó... – Erre kissé elsápadt, de eltökélten kihúzta magát. – Sz... szerintem átkeresztelnék katolikusnak, ha ragaszkodna hozzá. Akartam mondani neki is, csak elfelejtettem. Uram, esetleg megmondaná neki?

– Igen... Igen, persze – válaszolta Jamie vonakodva. – Ezek szerint már eldöntötte, hogy Lizzie az, ugye? Nem pedig Malva.

Bobby erre megdöbbsent.

– Hát, ha őszinte akarok lenni, uram... Mindkettejüket eléggé kedvelem. Biztosan boldog lennék bármelyikükkel. Viszont... Az igazat megvallva, halálosan félek Mr. Christie-től – vallotta be elpirulva. – És szerintem önt sem szereti, uram, Mr. Wemyss viszont igen. Esetleg ha... szólna az érdekemben, uram, kérem.

A végén már Jamie sem tudott ellenállni az ártatlan könyörgésének.

– Megpróbálok – adta be a derekát. – De nem ígérek semmit, Bobby. Meddig maradsz, mielőtt visszamész lord Johnhoz?

– Őurasága egy hetet adott nekem az udvarláshoz – felelte Bobby jóval derűsebben. – De gondolom, ön holnap vagy holnapután úgyis elmegy, nem?

Jamie meglepettnek tűnt.

– Hova megyek?

Most Bobbyn volt a sor, hogy meglepettnek tűnjön.

– Miért... Én nem tudom pontosan, uram. Csak azt hittem, hogy *muszáj* mennie.

Némi huzavona után sikerült kibogoznunk a történetet. Úgy fest, Bobby útközben utazók kis csoportjához csapódott, farmerekhez, akik a disznóikat vitték a piacra. Tekintve a disznók mint utazótársak jellemét, nem maradt mellettük tovább egy éjszakánál, de vacsora mellett, ahogy csevegtek, meghallotta, hogy egy bizonyos találkozóról beszélgetnek, és azt spekulálják, hogy ki fog részt venni rajta.

– Az ön neve is felmerült, uram... „James Fraser”, azt mondták, meg szóba került a Ridge is, úgyhogy biztos voltam benne, hogy önre gondolnak.

– Miféle találkozó? – érdeklődtem kíváncsian. – És hol?

Tanáctalanul megvonta a vállát.

– Azt nem hallottam, asszonyom. Csak annyit, hogy jövő hétfőn lesz.

Vendéglátóinak nevére sem emlékezett, mivel túlzottan lefoglalta, hogy úgy egyen, hogy közben ne vegyen tudomást a disznók jelenlétéről. Jelenleg pedig túlságosan lekötötte a sikertelen udvarlásának eredménye ahhoz, hogy a részletekkel foglalkozzon, és néhány kérdés meg kusza válasz után Jamie elbocsátotta.

– Van ötleted... – kezdtem, de aztán láttam, hogy összevonja a szemöldökét; nyilvánvalóan volt neki.

– Az a gyűlés, ahol kiválasztják a Kontinentális Kongresszus delegáltjait – mondta. – Biztosan ez lesz az.

Hallott ezt-azt a Flora MacDonald tiszteletére rendezett barbecue-est után, hogy az első gyűlés helyszínét és idejét meg akarják változtatni, mert a szervezők tartottak tőle, hogy kiszivároghattak az információk. John Ashe azt mondta neki, hogy új helyszínt meg időpontot fognak kiírni, és megígérte, hogy szólnak neki.

Az viszont még a Cross Creek belvárosában lezajlott zavargások előtt történt.

– Gondolom, lehet, félrement az üzenet – vettem fel, azonban felvételem megkérdőjelezhető volt.

– Egy még lehet – értett egyet. – Hat viszont már nem.

– Hat?

– Amikor nem jött hír, én magam írtam annak a hat embernek, akiket személyesen ismerek a Levelezési Bizottságból. Egyiküktől sem érkezett válasz. – Dobolt egyet az ujjával lábán, de aztán észrevette, és abbahagyta.

– Nem bíznak benned – böktém ki egy pillanatnyi csend után, ő meg a fejét csóválta.

– Gondolom, nem csoda, miután megmentettem Simmset, meg összekétrányoztam Neil Forbest a nyílt utcán. – Akaratlanul is elmosolyodott az emléktől. – És szegény Bobby sem segített; nyilván elmondta neki, hogy leveleket hord köztem meg lord John között.

Ez valószínűleg igaz. A barátságos és bőbeszédű Bobby ugyan *képes* volt titkot tartani, de csak akkor, ha konkrétan megmondták neki, hogy melyik titkot kell megtartania. Különben bárki, akivel együtt étkezett, mindent tudott az összes ügyletéről, mire a desszertre került a sor.

– Ki tudod valahogy deríteni? Mármint, hogy hol lesz a gyűlés.

Kissé frusztráltan fújta ki a levegőt.

– Talán igen. De ha kiderítem, és elmegyek, nagy rá az esély, hogy kirkannak onnan. Vagy még rosszabb. Szerintem ez a lépés nem éri meg a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

kockázatot. – Fanyar arckifejezéssel pillantott rám. – Gondolom, hagy-
nom kellett volna, hogy megsüssék a nyomdászt.

Figyelmen kívül hagytam a megjegyzését, és odaálltam mellé.

– Majd kitalálsz valamit – próbáltam bátorítani.

A nagy gyertya félig leégve állt az asztalán, és Jamie megérintette. Soha
senki nem vette észre, hogy az a gyertya sosem fogyott el.

– Talán... – szólalt meg tünődve. – Talán van egy lehetőség. Bár nem
örülök, hogy még egyet fel kell használnom a célra.

Még egy drágakövet, így értette.

A gondolatra lenyeltem a torkomban keletkezett kis gombócot. Már
csak kettő maradt. Mindenkinek egy, ha Roger, Bree és Jemmy... De ezt
a gondolatot határozottan elfojtottam.

– Mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri – idéztem –,
lelkében pedig kárt vall? Nem sokat ér, hogy titokban gazdagok leszünk,
ha közben bekátrányoznak meg összetollaznak. – Nem igazán lelkesed-
tem a gondolatért, de nem hagyhattam figyelmen kívül.

Jamie vetett egy pillantást a karjára; feltúrte a ruhája ujját az íráshoz, és
még mindig látszott egy kicsit a halvány égésnyom, rózsaszín nyomvonal-
ként kanyargott a napszíttá szőrszálak között. Felsőhajtott, megkerülte az
asztalt, és kivett egy tollat az üvegedényből.

– Igaz. Talán jobb, ha írok még pár levelet.